

Brev fra Taizé

DA

Da vi, sammen med lederne af ungdomsarbejdet i Chile, bestemte, at vores andet latinamerikanske møde skulle finde sted i Santiago fra den 8. til den 12. december 2010, forestillede vi os ikke, at året 2010 for chilenerne ville blive et år, hvor prøvelserne var ligeså store som glæderne.

Forberedelsen af dette ungdomsmøde har året igennem givet flere af vores brødre anledning til at have del i såvel glæder som prøvelser.

På samme tid som chilenerne, sammen med andre latinamerikanske folk, fejrede Republikkens tohundredårsdag, påførtes de svære lidelser som følge af jordens og havets voldsomme kræfter.

Jordskælvet i februar ramte først og fremmest de fattigste. Men den store hjælpsomhed, som steg op fra dybderne af den chilenske sjæl, gjorde det klart, i hvor høj grad chilenerne udgør en familie, som er solidarisk i svære tider. Mange unge chilenerne hjalp dem, der havde mistet deres hjem og arbejde. De gav deres tid og energi for at bygge "mediasaguas", små træhuse som kunne tjene til midlertidigt husly.

I løbet af det samme år gav indfødte folkeslag i Chile, og særligt nogle grupper fra Mapuchafolket, udtryk for deres lidelse og forventning ved at gennemføre en lang sultestrejke.

Senere på året gav billederne af de treogtredive minearbejdere, som efter mineulykken kom op til jordens overflade, glæde tilbage til hele folket.

Det internationale møde i begyndelsen af december gav anledning til at flere tusind unge, ikke kun fra Chile, men fra hele det latinamerikanske kontinent, kunne være sammen om at dele glæder, sorger og udfordringer, og på den måde arbejde for at gøre verden mere menneskelig.

Det var en glæde for os, at vi kunne byde unge fra Haiti velkommen til dette møde. Ved deres tilstedeværelse påmindede de om den enorme nød, som jordskælvet i januar 2010 var årsag til. Sårene er langt fra at være heledede. Hvis landets politiske og sociale situation tillader det, vil et besøg i Haiti, imellem mødet i Santiago og det europæiske møde i Rotterdam (i slutningen af december 2010), være et udtryk for en solidaritet fra unge fra alle verdensdele, og også deres beundring for folket i Haiti, som midt i modgangen holder sig oprejst takket være deres tro.

Vi vil fortsætte med at bede sammen med dem i året, som kommer:

Gud, vores håb, vi betror dig Haitis folk. Forfærdede over den uforståelige lidelse, de uskyldige gennemgår, beder vi dig om at inspirere dem, der bringer den uundværlige hjælp. Vi kender det haitianske folks dybe tro. Vær med dem, der lider, styrk dem, der er modløse, trøst dem, der søger, giv din barmhjertige Ånd til dette hårdt ramte og højt elskede folk.

BREV 2011

Brev fra Chile

GLÆDE

I hjertets glæde finder du liv. Læg sorgen bag dig!¹ Denne opfordring fra en troende, som levede længe før Kristus, retter sig også til os i dag.

I vore liv gennemgår vi prøvelser og lidelse, som undertiden kan vare i lange perioder. Men vi ønsker altid at genfinde glæden ved livet.²

Hvor kommer den fra?

Den bliver vakt til live gennem overraskelsen ved et møde, gennem et venskab, der varer ved, gennem kunstnerisk udfoldelse eller gennem naturens skønhed...

Den kærlighed, som vi er genstand for, kalder en lykke til live, der lidt efter lidt kan opfylde det inderste i vores sjæl.³

¹ Se Sirak 30, 22-23. En kristen fra det andet århundrede, ved navn Hermas, skrev på samme måde: "Iklæd dig glæden... Den, som lægger sorgen bag sig for at iklæde sig glæden, lever for Gud".

² Det, der fuldbyrder menneskets liv, er ikke opsigtsvækkende bedrifter, men en stille glæde, som berører hjertets dyb. Selvom livets ufuldendte og fragmenterede karakter med dets lidelser ikke forsvinder, går roen ikke tabt.

³ Den ortodokse teolog Alexandre Schmemmann (1921-1983) skriver i sin *Journal*: "Glæde over intet særligt, men glæden over det hinsides, glæde over Guds nærvær som strejfer sjælen. Og erfaringen af dette strejff, af denne glæde (som ingen kan tage bort fordi den er blevet det inderste i sjælen), denne erfaring giver retning til tankerne og måden at forholde sig til livet på."

Og derigennem ledes vi til at træffe et valg for glæden.

Ofte er de fattige, som kender til at mangle, i stand til at udvise en spontan glæde, en glæde som kan modstå modløshed.⁴

Når Bibelen gang på gang opfordrer til glæde, viser den også kilden til denne glæde. Den afhænger ikke kun af forbigående omstændigheder, men den kommer fra tilliden til Gud: "Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! ... Herren er nær."⁵

Kristus kom ikke for at grundlægge en religion, der skulle konkurrere med andre. I ham deler Gud vores vilkår, for at hvert eneste menneske kan vide sig elsket med en kærlighed, som varer evigt, og således finde glæde i fællesskabet med Gud. Troen på ham åbner vores øjne for alt det, der er menneskeligt, en mors kærlighed til sit barn, hengivenheden hos dem, som tager sig af de syge... I disse generøse handlinger er Kristus til stede, af og til uden at blive genkendt.⁶

Kristus bringer en radikal fornyelse af mennesket. Han var selv den første til at leve dette nye liv, og han måtte kæmpe for at forblive tro. Aftenen inden han blev anholdt, brød han brødet, mens han sagde disse underfulde ord: "Dette er mit legeme, som gives for jer".⁷ Ja, han er "Ordet som blev kød".⁸ Han forvandlede sin uretfærdige død til en gave af sit liv. Efter sin opstandelse fra de døde åndede han på sine disciple for at give dem Helligånden, Guds eget liv.⁹

Den glæde, som kommer fra den Opstandne Kristus, har Helligånden lagt i vores inderste væren. Den er der ikke kun, når alt er let. Når vi står over for en krævende opgave, kan vores anstrengelser vække glæden til live. Og selv i svære tider kan den være der som en glød under asken,

uden at slukkes.¹⁰ I lovprisning lader vi den vælde op i os, og med ét fyldes nuet af lys.¹¹

MEDLIDENHED

At vælge glæden betyder ikke at flygte fra livets problemer. Tværtimod gør dette valg os i stand til at se virkeligheden i øjnene, ja selv lidelsen.

At vælge glæden hører sammen med at vælge mennesket. Dette valg fylder os med en grænseløs medlidenhed.

Selv når vi kun for en kort stund erfarer den glæde, som kommer fra Gud, gør den os til mennesker, der lever af fællesskab. Individualisme som vej til lykke er en illusion.¹²

At være vidne om fællesskab forudsætter mod til at gå mod strømmen. Helligånden giver os den nødvendige opfindsomhed til at se, hvordan vi kan være nær dem, som lider, hvordan vi kan lytte til dem og lade os berøre af situationer som er præget af angst og nød.¹³

Vejen til lykke er dag efter dag at give sig selv, som Jesus gjorde det. Gennem vores måde at leve på kan vi med stor enkelhed udtrykke Guds kærlighed.

¹⁰ Fader Basil Gondikakis, abbed i et kloster på Athosbjerg, udtrykker det på mystisk og poetisk vis: "Med jomfru Maria som eksempel kan enhver fredfyldt og klar sjæl, som er åben for Guds vilje, af nåde blive en Guds moder: undfange og give liv til en lille glæde, der overgår døden."

¹¹ Inden sin død sagde Jesus til sine disciple: "Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerter glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer."

¹² Den jødiske filosof Martin Buber (1878-1965) skrev: "Når man siger Du, mødes man af nåde, man finder ikke nåden ved at søge den. Men når jeg udtaler dette fundamentale Du, så udtrykker jeg dét, som får mig til at være... Jeg bliver mig selv ved at sige Du; ved at blive Jeg, siger jeg Du. Alt virkeligt liv findes i mødet."

¹³ Alberto Hurtado (1901-1952) er en chilensk helgen, som blev helgenkåret af pave Benedikt XVI i 2005. Denne jesuitterpræst er højt agtet i sit land, fordi han gav sit liv for de fattige. Han tog initiativet til "Homes of Christ", steder som tager imod hjemløse mennesker såvel som børn, kvinder og mænd i svære situationer. Han havde som leveregel altid at stille sig selv spørgsmålet: hvad ville Kristus gøre i mit sted? Om dem, som var ham betroet, skrev han i 1947: "Det første man skal gøre er at elske dem... at elske dem så højt at man ikke kan holde deres lidelser ud... Min opgave begrænser sig ikke til at trøste dem med gode ord for så at lade dem blive i deres nød, mens jeg spiser i fred og ro og ikke mangler noget. Deres lidelse skal berøre mig og gøre mig ondt... Elske dem for at hjælpe dem til at leve. For at et menneskeværdigt liv kan udvikles i dem, for at deres intelligens kan åbne sig, så de ikke må blive på livets skyggeside. Hvis man elsker dem, vil man også vide hvad de har brug for. Vil de svare? Ja, til dels... Intet af det, som er gjort med kærlighed, går tabt."

⁴ Efter mange år tænker jeg stadig på de mennesker, jeg mødte i Haiti under et besøg med bror Roger. I dette storslåede land lever mennesker i dyb nød. Jeg glemmer aldrig de mødre, som om morgenen ofte ikke vidste, om de den dag ville have mad nok til deres børn. Og dog, for størstedelen af haitianerne, kunne end ikke det alvorlige jordskælv i januar 2010 sætte spørgsmålstegn ved tilliden til Gud!

⁵ Fil 4, 4-5

⁶ Se Matt 25, 35-40

⁷ Luk 22, 19

⁸ Joh 1, 14

⁹ Joh 20, 22

Tænk hvis vores fællesskaber, vores menigheder og vores ungdomsgrupper mere og mere kunne blive steder, som vidner om godhed og om tillid! Steder hvor vi gensidigt tager imod hinanden, hvor vi søger at forstå og støtte hinanden, steder hvor vi er opmærksomme på de svageste, på dem som ikke hører til vores vante kredse, på dem som har mindre end vi selv.

Et kendetegn ved vores tid er den storsindethed, med hvilken utallige personer hjælper ofrene for dramatiske naturkatastrofer. Hvordan kan denne storsindethed komme til at præge vores samfund selv i det daglige liv?¹⁴

Selvom materiel hjælp er tvingende nødvendig i akutte situationer, så er den ikke tilstrækkelig. Dét, det handler om, er at yde de trængende retfærdighed.¹⁵

De kristne i Latinamerika minder os om, at kampen mod fattigdom er en kamp for retfærdighed. Retfærdighed på internationalt plan, ikke bistand.¹⁶

Vi må lære at overvinde vores frygt. Vi kender alle til den forsvarsmekanisme, der består i at ville sikre sig, selv på bekostning af andres ve og vel. Og denne refleks synes at forstærkes i vor tid, hvor følelsen af utryghed tager til. Hvordan undgår vi at give efter for frygt? Er det ikke netop ved

at komme andre i møde, og selv dem som forekommer os at være en trussel?

Indvandringen er et andet kendetegn for vores tid. Den kan af og til føles som en fare, men den er en uafvendelig virkelighed, som allerede præger fremtiden.¹⁷

Endnu et kendetegn ved vores tid er den tiltagende fattigdom i de ellers velhavende lande, hvor det ofte er ensomhed og isolation, som er de første årsager til økonomisk usikkerhed.

En overdreven ophobning af materielle goder slår glæden ihjel. Den fastholder os i misundelse. Lykken er andetsteds: ved at vælge en enkel livsstil, ved ikke kun at arbejde til egen fordel, men for at give livet mening og ved at dele med andre, kan alle bidrage til at skabe en fredfyldt fremtid. Gud giver os ikke en frygtsom ånd, men en ånd med kærlighed og indre kraft.¹⁸

TILGIVELSE

Evangeliet tilskynder os til at gå endnu længere: retfærdigheden skal lede til tilgivelse, som menneskenes samfund ikke kan være foruden. Mange steder i verden er de sår, som historien har påført, dybe. Lad os vove at sætte en stopper for det, der kan stoppes i dag. På den måde kan en fremtid med fred, en fred som allerede er forberedt i Guds hjerte, udfolde sig helt.

At tro på Guds tilgivelse betyder ikke at glemme skylden. Budskabet om tilgivelse kan aldrig bruges til at sige god for uretfærdighed. Tværtimod gør det at tro på tilgivelsen os mere frie til at erkende vores egne fejltrin, såvel som de fejltrin og uretfærdigheder der begås af andre omkring os og ud over jorden. Det er op til os at gøre det godt igen, som kan gøres godt. På denne svære vej finder vi en uvurderlig støtte i Kirkens fællesskab, hvor Guds tilgivelse bliver os givet igen og igen.

¹⁴I forbindelse med sit besøg i Storbritannien lancerede pave Benedikt XVI denne appel: "Verden har været vidne til at regeringer har kunnet frigive enorme ressourcer til hjælp til finansielle institutioner, som anses for at være 'for vigtige til at være dømt til at mislykkes'. Det er hævet over enhver tvivl, at en fuld menneskelige udvikling af verdens befolkning ikke er mindre vigtig: dét er et foretagende, der fortjener verdens opmærksomhed, og som virkelig er 'for vigtigt til at være dømt til at mislykkes'."

¹⁵"Det er ikke dine egne goder, du deler ud til den fattige, men det er blot hans eget, som du giver ham tilbage. For du er ene om at tilrane dig det, som er givet til alle. Jorden tilhører alle og ikke de rige, men den er blevet beslaglagt af et mindretal, så at de, som arbejder med jorden, ikke længere kan nyde dens frugt. Således er det din gæld, du betaler og ikke velgørenhed, du udviser." (Ambrosius fra Milano, 4. århundrede)

¹⁶I dokumentet fra Aparecida-konferencen (maj 2007), skriver den katolske kirke i Latinamerika: "At arbejde for det fælles bedste på verdensplan er ensbetydende med at fremme en retfærdig regulering af økonomien, finansverdenen og den internationale handel. Det er tvingende nødvendigt, at de rige lande fortsætter med at eftergive gæld fra udlandet, så man kan fremme støtten til udvikling og sociale behov; at få reguleringer i stand som kan forudse og kontrollere økonomisk spekulation for at fremme en retfærdig handel og en formindskelse af de riges forsvarsgrænser og for at sikre rimelige priser på de råvarer som produceres i fattige lande. På den måde kan man fastsætte retfærdige normer for at tiltrække og regulere investeringer og serviceydelser."

¹⁷Selvfolgelig skal indvandringen reguleres, ikke af frygt for den fremmede, men på grund af et virkeligt ønske om integration. For indvandrere er prioriteten at finde et sted at bo, et arbejde og at lære sproget. For de lande, som tager imod dem, går det at give rettigheder hånd i hånd med et rimeligt krav om forpligtelser. I denne sammenhæng, er de kristnes kald da ikke netop, gennem deres måde at leve på, at vise, at frygten for fremmede, fordi de er fremmede, ikke har hold i virkeligheden? At nærme sig hinanden for at lære hinanden at kende kan være det første skridt på vejen til at overvinde den frygt, som bunder i uvidenhed.

¹⁸Se Tim 1,7

Kommende etaper på pilgrimsfærden for tillid på jorden

Fra den 20. til den 25. april 2011 tager bror Alois sammen med flere andre brødre og unge fra hele Europa til Moskva for at fejre den stille uge og påske sammen med den russisk-ortodokse kirke.

Det 34. europæiske møde for unge voksne vil finde sted i Berlin fra den 28. december til den 1. januar 2012.

Det tredje internationale møde i Afrika vil blive holdt i Kigali, Rwanda, fra den 14. til den 18. november 2012.

Hilsener til mødet i Rotterdam
se www.taize.fr

Hvert menneske har ligeså meget brug for tilgivelse som for dagligt brød.¹⁹ Og Gud giver den altid, uden forbehold, "han som tilgiver al din skyld".²⁰ At åbne hænderne i bøn er en meget enkel gestus, som kan udtrykke vores længsel efter at tage imod den.

Når vi i Fadervor beder: "Forlad os vores skyld, som også vi forlader...", rører hans tilgivelse os allerede. Det er ikke tomme ord: der sker noget, når vi beder med de ord, som Jesus selv har lært os. Og derved bliver vi i stand til at tilgive og ikke uigenkaldeligt at fordømme et andet menneske, når vi har lidt uret.

Kristus skelner mellem fejlen og mennesket, som har begået den. Lige til sit sidste åndedrag på korset nægtede han at fordømme nogen. Og langt fra at bagatellisere fejlen tog han den på sig.

Der er situationer, hvor vi ikke kan tilgive. Såret i os er for dybt. Men lad os da huske på at Guds tilgivelse aldrig svigter. Hvad angår os selv, når vi sommetider først frem dertil lidt efter lidt. Ønsket om at tilgive er allerede et skridt på vejen, også når bitterhed overvælder os.

Når Gud tilgiver, gør han mere end at udslette fejlen. Han giver nyt liv gennem sit venskab, et liv som dag og nat genoplives ved Helligånden.

At modtage og videregive Guds tilgivelse er vejen, som Kristus har åbnet for os. Vi går fremad på den trods vores svagheder og vores sår. Kristus gør os ikke til mennesker, der allerede har nået målet.

Vi er de fattige i Evangeliet. At være kristen betyder ikke at tro, at man er bedre end andre. Det, som karakteriserer os, er ganske enkelt valget om at tilhøre Kristus. Og med det valg ønsker vi at være helt konsekvente.²¹

Og vi kan alle gøre denne opdagelse: at blive tilgivet eller at tilgive er en kilde til glæde. At vide sig tilgivet er måske en af de dybeste og mest genskabende glæder. Der findes kilden til den indre fred, som Kristus ville give videre til os. Denne fred kan lede os langt, den lyser for de andre og for verden.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanne de Dietrich (1891-1981), en protestantisk teolog, som i Taizés begyndelse opmuntrede bror Roger og hans første brødre til ikke at tøve med at binde sig til et livslangt fællesskab, skrev: "En kristen er et menneske, der lever af tilgivelse, som ved, at han hver dag overtræder Guds bud, men som hver dag kommer tilbage til Gud og med en uovervindelig sikkerhed ved, at det trods alt er Gud, som har det sidste ord i hans liv. Kristus har taget sig af ham og har over for sin Fader taget ansvaret for ham på sig; den kristne er ikke alene i sin kamp, den, som han har givet sig til, vil aldrig forlade ham. Hans sikkerhed hviler udelukkende på, hvad Gud er, og ikke på hvad han selv er; på den kærlighed og trofasthed som Gud har åbenbaret i Jesus Kristus. Derfor gør hans fremskridt ham ikke blind, ej heller slår hans fejltrin benene væk under ham. Han rejser sig altid igen, fordi han ikke længere lever for sig selv, men tilhører en anden."

²⁰ Salme 103, 3. Hele denne salme synger om Guds tilgivelse. Og i en mørk periode i historien minder profeten Esajas Guds folk om, at Gud altid tilgiver, og siger: "Jeg udsletter dine overtrædelser som en sky..." (Esajas 44, 22).

²¹ "At være kristen betyder ikke blot at tilhøre Kristus, som alle mennesker uden tvivl gør det, men det betyder at være i Kristus, hvilket vil sige: den gerning, som Jesus Kristus fuldfører i verden, bliver også meningen med den kristnes egen handling, den kamp som Jesus Kristus kæmper i mørket mod mørket, bliver den kristnes egen kamp, hvor det gives ham at engagere sig." (Karl Barth, 1886-1968)

²² Serafim fra Sarov, en russisk munk fra det 19. århundrede (1759-1833), skriver: "Stræb efter indre fred og tusinder omkring dig vil finde frelse."